

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Q.T.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2016, čj. MV-101805-7/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou ze dne 5. 10. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2016, čj. MV-101805-7/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 4. 2016, čj. OAM-35730-17/DP-2015, kterým byla zamítnuta žádost o vydání prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem podnikání dle § 44a odst. 3 ve spojení

s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu (výrok I.), a dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území (výrok II.). Žalobkyně v žalobě požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Předně žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně (a následně i žalovaná) dovozuje svoje závěry pouze z výsledku žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, čj. MV-76243-6/SO-2016, ve kterém se mimo jiné uvádí, že správní orgán měl učinit výzvu, aby cizinec prokázal provozování životnosti. Žalobkyně dodala, že je cizinkou, z důvodu jazykové bariéry a absence dokonalé znalosti české právní terminologie pak není možné její výroky z protokolu o výsledku brát doslovně a jako jediný podklad pro posouzení výkonu podnikání, resp. závislé činnosti. A to ani v případě, že výsledku byl účasten tlumočník, neboť v případě právních termínů nejde o jejich čistý překlad, ale důležité je především jejich správné využití a porozumění nuancí mezi nimi.

K prokázání nelegálního zaměstnávání žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, který definuje institut závislé práce tak, že společným rysem všech znaků závislé práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli.

K prokázání výkonu nelegální práce na základě provedeného jediného výsledku a jeho způsobilosti prokázat nelegální zaměstnávání, právní zástupce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2014, čj. 30 A 18/2014-80, který uvádí, že aby bylo možné dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce.

Dle výše zmíněného tedy žalobkyně namítala, že nelze objektivně dovozovat výkon závislé, resp. nelegální práce na základě jediného výsledku, zejména s odkazem na nároky dokazování, a to soustavnost výkonu práce, výkon práce pro zaměstnavatele a podle jeho pokynů a z tohoto důvodu pokládá žalobkyně napadané rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále citovala z napadeného rozhodnutí následující: „*Komise považuje zjištění správního orgánu I. stupně za nedostatečná, když nebylo vyžádáno vyjádření příslušného úřadu práce, Oblastního inspektorátu pro Jihočeský kraj a Vysočinu či jinými důkazními prostředky prokázáno naplnění skutkové podstaty neplnění účelu pobytu a výkonu závislé, resp. nelegální práce. Správní orgán I. stupně nezjistil, zda byl účastník řízení po celou dobu svého podnikání přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a platil zálohy na*

pojistné, resp. zda plnil své daňové povinnosti vůči finančnímu úřadu. Nebylo tak prokázáno s dostatečnou mírou jistoty, v jakém rozsahu účastník řízení skutečně vykonával podnikatelskou činnost.“ Žalobkyně má za to, že nad rámec výše uvedené tato citace opětovně jasně dokládá, že jak správní orgán I. stupně, tak následně žalovaná naprosto nedostatečně zjistily skutkový stav a bez dostatečných podkladů vydaly nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, které bylo též v rozporu s jednou ze základních zásad postupu správních orgánů, a sice zásadou legitimacy očekávání stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně má dále za to, že z citovaného rozhodnutí žalované jasně vyplývá, že sám správní orgán I. stupně ani žalovaná nebyly oprávněny rozhodnout o tom, že došlo k výkonu nelegální práce. Žalobkyně již v odvolání namítala, že posouzení, zda se jedná o výkon podnikání či výkon závislé, resp. nelegální práce považuje za předběžnou otázku, jejíž rozhodnutí nepřísluší správnímu orgánu I. stupně ani žalované. Žalovaná ve svém rozhodnutí sice argumentuje ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, které sice stanovuje možnost učinit si úsudek, avšak z této možnosti výslovně vylučuje úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, nepřísluší správnímu orgánu I. stupně ani žalované ve svém rozhodnutí tvrdit jeho spáchání a na základě toho zamítnout žádost žalobkyně, pokud nebylo příslušným inspektorátem práce vydáno pravomocné rozhodnutí o spáchání takového deliktu.

Žalovaná také potvrdila názor správního orgánu I. stupně, a sice že má za prokázané, že žalobkyně neplnila účel pobytu v období od 22. 12. 2013 do 21. 12. 2015. Z celého odůvodnění napadených rozhodnutí však neplyne jediný důkazní prostředek, na základě kterého se dá tento závěr spolehlivě prokázat. Opět je tento závěr dovozován pouze z výsledku žalobkyně bez dalšího skutkového zjištění ze strany správního orgánu.

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná žádným způsobem nevypořádala s jejím vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém namítala nesprávný překlad jejího tvrzení o výplatních páskách, kdy ona sama uvedla, že své služby poskytované na základě živnostenského oprávnění fakturuje společnosti KH Chodov. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaná se dle jejího názoru tak dopustily nevypořádání porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně také namítala, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně a následně i rozhodnutím žalované došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Přestože správní orgány věnovaly posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na první pohled dostatek prostoru, obsahově však přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnily. Výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ faktory zakotvené v příslušném ustanovení, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Žalobkyně dále znovu připomněla § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své

úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních, tak jak správní orgán v tomto případě bezpochyby činil.

Žalobkyně tedy namítala naprostou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, a dále (s ohledem na výše uvedené) porušení § 3 správního řádu a rovněž porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaná nevypořádala ani s námitkami, ani se všemi aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tak jak je výše uvedeno.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě konstatovala následující. K provedenímu výsledku žalovaná uvedla, že žalobkyně byla před podáním výsledku ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 správního řádu poučena mimo jiné o tom, že je povinna vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet, tudíž má žalovaná za to, že výsledek žalobkyně je věrohodným důkazem, přičemž sdělení žalobkyně zaznamenaná v protokolu o výsledku ze dne 27. 1. 2016 jsou pravdivá, tedy nelze mít o nich pochyb. Navíc pravdivost a správnost veškerých sdělených informací byla stvrzena jejím vlastnoručním podpisem a rovněž byl u výsledku přítomen i tlumočník. Žalovaná má za to, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

K žalobní námitce, že se žalovaná nevypořádala s jejím vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaná uvedla, že tato skutečnost nebyla v podaném odvolání vůbec namítána, proto se k tomuto nebude blíže vyjadřovat. Přesto žalovaná podotkla, že žalobkyně měla své tvrzení o vystavování faktur podložit důkazy, tj. doloženými faktury, nicméně tyto však nejsou součástí spisového materiálu.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná otázce přiměřenosti podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsáhle věnovala na straně 8. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Pro úplnost žalovaná uvedla, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobkyně při jednání před soudem dne 16. 8. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ od 22. 12. 2013 do 21. 12. 2015. Dne 26. 10. 2015 žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání OSVČ dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Dne 27. 1. 2016 byl proveden výslech žalobkyně, s cílem zjistit, zda žalobkyně plní účel povoleného pobytu na území ČR. Žalobkyně v rámci výsledku mimo jiné uvedla, že od roku 2010 do současné doby pracuje v továrně KH Chodov jako kontrolorka malých součástek. Uvedla, že nikdy neměla úřadem práce vydané povolení k zaměstnání, pracuje na základě uzavřené smlouvy, kterou uzavírá vždy na jeden měsíc s agenturou, jejíž přesný název nezná. Dále uvedla, že chodí pravidelně do práce na dvanáctihodinové směny, přičemž v roce 2014 pracovala pravidelně ve směně od 12:00 do 24:00 hodin a od 1. 1. 2015 pracuje na směny od 8:00 do 20:00 hodin nebo od 20:00 do 8:00 hodin, kdy se tyto směny pravidelně střídají. Docházka je monitorována prostřednictvím čipu a otisku prstu. Práci ji přiděluje mistr, který zároveň její práci i kontroluje. Žalobkyně dále uvedla, že ve smlouvě má stanovenou hodinovou mzdu, mzda jí je vyplácena agenturou podle počtu odpracovaných hodin, které odevzdá v továrně pověřené osobě. Žalobkyně konstatovala, že je jí v průměru měsíčně vyplácena částka 25.000 Kč hrubého a z této částky si žalobkyně sama hradí sociální a zdravotní pojištění. Žalobkyně dále do protokolu uvedla, že od agentury dostává výplatní pásky, které předává spolu s uzavřenými dohodami pověřené osobě, která na jejich základě zajistila žalobkyni zpracování daňového přiznání za rok 2014 a stejně i za rok 2015. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že činnost žalobkyně ve firmě KH Chodov tak, jak ji popsala v rámci provedeného výsledku, není podnikání, resp. výkonem živnosti, neboť žalobkyně tuto činnost sice vykonává osobně a za účelem dosažení zisku, ale nikoliv samostatně a na vlastní odpovědnost. Správní orgán I. stupně dne 26. 4. 2016 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítl, neboť žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu a byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Dne 19. 5. 2016 žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí včasné blanketní odvolání, které dne 9. 6. 2016 doplnila o odůvodnění. Žalobkyně mimo jiné namítala, že plní účel dlouhodobého pobytu a že nevykonává závislou, resp. nelegální práci. Posouzení otázky, zda se jedná o podnikání či závislou činnost je podle žalobkyně předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu. Žalobkyně v odvolání dále uvedla, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z jejího výsledku, kdy navíc tento výslech interpretoval v rozporu se skutečným stavem a tvrzeními žalobkyně. Žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí a dospěla k obdobnému závěru jako správní orgán I. stupně. Proto žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro rozhodování správních orgánů, se stanoví: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému*

pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně [...].“

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“

Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvádí, že „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“, zatímco podle odst. 2 písm. b) téhož „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

V.1 (Ne)plnění účelu pobytu

Žalobkyně namítala, že z napadeného rozhodnutí neplyne jediný důkazní prostředek, na základě kterého lze spolehlivě prokázat, že žalobkyně neplnila účel pobytu v období od 22. 12. 2013 do 21. 12. 2015.

Soud předně uvádí, že nelze souhlasit se vším, co je v rozhodnutí správního orgánu uvedeno. Jde ale o to, v čem jsou hlavní rozhodovací důvody a jak o nich bylo uváženo. K výše uvedené námitce soud poukazuje na to, že kromě formální stránky podnikání (zápis v živnostenském rejstříku, řádné odvádění daně z příjmu apod.) je nezbytné, aby účel pobytu – podnikání formou výkonu činnosti OSVČ – byl fakticky naplňován. Tomu odpovídá faktické pojetí podnikání, jež vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, podle kterého „Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“

Soud se s žalovanou ztotožnil v tom, že nebyl naplněn účel pobytu, kdy mělo jít o samostatnou výdělečnou činnost – podnikání, avšak namísto toho bylo prokázáno, že žalobkyně byla zaměstnankyní, vykonávala závislou činnost, čili účel pobytu nenaplňovala. Nejde jen o to, jakým způsobem se žalobkyně vyjádřila při svém výslechu, pokud jde o právní povahu tohoto vztahu. Samozřejmě je představitelné, jak bylo již shora uvedeno, že při výslechu, kdy bylo tlumočeno z vietnamského do českého jazyka, nemusí vždy dojít k použití

adekvátní české právní terminologie. Rozhodné zde však je, že celkový závěr o tom, že se nejednalo o podnikání, nýbrž o závislou činnost, byl učiněn na základě řady okolností, které se této činnosti týkaly. Na nesplnění všech kumulativních podmínek k tomu, aby bylo možno osobu považovat za podnikatele, resp. za osobu provozující živnost, však ukazovala odpověď žalobkyně na otázku ohledně jejího podnikání od roku 2010, jak je shrnuta výše (str. 5 – 6), ze které správní orgány usoudily, že žalobkyně nevykonává činnost samostatně (když práci vykonává podle pokynů mistra, který její práci i kontroluje, má pevně stanovenou pracovní dobu) a na vlastní odpovědnost (když jí práci přiděluje mistr a tuto jí i kontroluje, čili je reálně vyloučena možnost odpovědnosti žalobkyně za plnění zakázky jako celku). Povaha činnosti žalobkyně tudíž nebyla posuzována jenom na základě názvu právního jednání, které svazovalo žalobkyni s jejím zaměstnavatelem, nýbrž na základě dalších okolností, které sama do protokolu uvedla, kdy správní orgány posuzovaly, zda žalobkyně naplnila pojmové znaky podnikání, resp. provozování živnosti. Je tedy zřejmé, že závěr správního orgánu I. stupně, který posléze akceptovala žalovaná, byl plně v souladu s podklady, které byly během řízení shromážděny, a tudíž i se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu, když byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

V.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobkyně namítala, že správní orgány ve svých rozhodnutích nedostatečně odůvodnily přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

Zdejší soud má za to, že informace, které měly správní orgány k dispozici, podrobily dostatečně komplexní úvaze a nebylo tedy na místě přisvědčit námitce žalobkyně, že se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývaly nedostatečně. Správní orgány mimo jiné zhodnotily délku pobytu žalobkyně na území ČR, věk žalobkyně, poukázaly na to, že je vdaná a bezdětná, dále se zabývaly vazbami žalobkyně k ČR a uvedly, že mimo manžela má na území ČR ještě bratra, jinak ostatní rodinní příslušníci se nacházejí na území domovského státu žalobkyně. Žalovaná poukázala i na možnost realizace jejího dalšího pobytu na území ČR formou jiného pobytového oprávnění. Žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila žádné další podstatné skutečnosti, které by mohly vyústit v opačné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, proto byl postup správních orgánů v souladu se zákonem. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.

V.3 Nevypořádání správního orgánu s vyjádřením žalobkyně

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná žádným způsobem nevypořádala s jejím vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém namítala nesprávný překlad jejího tvrzení o výplatních páskách, kdy ona sama uvedla, že své služby poskytované na základě živnostenského oprávnění fakturuje společnosti KH Chodov.

K této námitce zdejší soud uvádí, že předmětné vyjádření bylo podáno dne 13. 4. 2016, tedy v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. Prvostupňový správní orgán na toto podání ve svém rozhodnutí poukázal, přesto dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila účel

pobytu. Žalovaná nebyla povinna se k této listině vyjadřovat, když ani v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebyla tato skutečnost namítána. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

V.4 Nedostatečně zjištěný skutkový stav

Žalobkyně namítala, že správní orgán dovozuje své závěry pouze z jejího výsledku. Dále uvedla, že z důvodu jazykové bariéry a absence dokonalé znalosti české právní terminologie pak není možné její výroky z protokolu o výsledku brát doslovně a jako jediný podklad pro posouzení výkonu podnikání.

Dle § 3 správního řádu *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*

Soud má za to, že správní orgán v rámci řízení dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud vyšel ze skutečností, které žalobkyně o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděla v rámci účastnického výsledku, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobkyně ke svému pracovnímu působení uváděla. Samozřejmě je možné, že v rámci výsledku, při kterém bylo tlumočeno z vietnamského do českého jazyka, nemusí vždy dojít k použití adekvátní české právní terminologie. Rozhodné zde však je, že celkový závěr o tom, že se nejednalo o podnikání, nýbrž o závislou činnost, byl učiněn na základě řady okolností, které se této činnosti týkaly. Tedy závěr, že v daném případě se nejednalo o podnikání, je opřen o celou řadu dalších skutečností, čili správní orgán nepostavil své tvrzení jen na výplatních páskách. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

V.5 Závislá práce vs. podnikání

Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nebyly oprávněny rozhodnout o tom, že došlo k výkonu nelegální práce. Uvedla, že posouzení, zda se jedná o výkon podnikání či výkon závislé, resp. nelegální práce považuje za předběžnou otázku, jejíž rozhodnutí nepřísluší správním orgánům. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2014, čj. 30 A 18/2014 – 80.

Soud shledal, že při hodnocení činnosti žalobkyně pokročily správní orgány dále, než bylo nezbytné. Nezbytné bylo zjišťovat, zda žalobkyně naplňuje účel, tj. zda podniká na základě živnostenského oprávnění jako OSVČ. Správní orgány musely zodpovědět otázku, zda forma zapojení žalobkyně do pracovního procesu je či není podnikáním OSVČ, a dospěly k závěru, že není. Pro rozhodování v dané věci tak bylo důležité a plně dostačující zjistit, co její pracovní činnost nebyla: nebyla podnikáním OSVČ. Pokud správní orgán I. stupně i žalovaná pokročily, její pracovní zapojení dále řešily a zabývaly se tím, jestli se jedná nebo nejedná o výkon nelegální práce nebo o výkon zaměstnání vykazující znaky „švarcsystému“, jednalo se o skutečnost, která byla vskutku nadbytečná a která neměla právní význam pro posouzení žádosti žalobkyně. Učinily tedy krok navíc, který však nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí v dané věci. Na základě skutečnosti, že jádrem věci nebyla nelegální

práce, její zjišťování a prokazování, soud dále nepřihlížel k argumentaci žalobkyně rozsudkem zdejšího soudu pod čj. 30 A 18/2014-80.

Podle žalobkyně byla nesprávně vypořádána i odvolací námitka, podle které si správní orgán v rozporu se zákonem osoboval pravomoc, která mu nepřísluší – posuzování toho, zda se jedná o výkon nelegální práce. Takové posouzení totiž představuje předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu.

Soud již výše uznal, že správní orgán I. stupně a žalovaná pokročily dále, než bylo nutné, když pro rozhodování ve věci bylo plně dostačující zjistit, že činnost žalobkyně nebyla podnikáním OSVČ. Pokud se správní orgán I. stupně i žalovaná zabývaly tím, jestli se jednalo nebo nejednalo o výkon nelegální práce, šlo o nadbytečný krok. Je pravdou, že předmět činnosti správního orgánu I. stupně a žalované nespadá do oblastí správního trestání a postihu nelegální práce a tyto tak nemají pravomoc činit si na základě svých zjištění další závěry. Na druhé straně postačilo, a to se také stalo, zodpovědět, co absentovalo – absentovalo zde podnikání formou činnosti OSVČ. O co se v případě žalobkyně jednalo ve skutečnosti, bylo nadbytečné zjišťovat a nebylo to rozhodné pro další osud řízení. Svým způsobem tak mohly správní orgány odvést pozornost od těžiště předmětu řízení, avšak tento procesní krok neměl v konečném důsledku pro žalobkyni žádné negativní dopady. Proto soud neshledal žalobní námitku důvodnou.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 16. srpna 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková